

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Jabłoński

Protokolant: stażysta Monika Obarzanek

przy udziale Prokuratora Dariusza Tałajaja

po rozpoznaniu w dniach 21 listopada 2014 r., 21 stycznia 2015 r., 19 lutego 2015 r., 24 kwietnia 2015 r., 11 września 2015 r., 3 listopada 2015 r., 22 stycznia 2016 r., 25 marca 2016 r., 22 kwietnia 2016 r., 21 czerwca 2016 r., 27 lipca 2016 r., 14 września 2016 r., 30 listopada 2016 r., 1 grudnia 2016 r.

sprawy:

I. K. K., s. Z. i H. z d. R., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu (...)r. w W., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Towarzystwo (...) S.A. z/s w W., Art.(...) (...) w kwocie 12 909,34 zł, w ten sposób, że zgłosił szkodę komunikacyjną powstałą w użytkowanym przez niego samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...), która rzekomo miała powstać w wyniku kolizji z dnia (...) r. z samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), stanowiącym własność D. S. (1) posiadającym ubezpieczenie OC nr (...) wykupione w (...) S.A., podając nieprawdziwe informacje, co do przyczyn i okoliczności powstania zdarzenia drogowego, a tym samym przyczyn powstania szkody, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) S.A., czym działał na szkodę (...) S.A., jednakże do wypłaty ubezpieczenia nie doszło z uwagi na interwencję pracowników w/w towarzystwa ubezpieczeń,

tj. o czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 kk

II. D. S. (1), s. D. i L. z d. S., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) r. w W., działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Towarzystwo (...) S.A. z/s w W., Art. (...) (...) w kwocie 17 774,76 zł, w ten sposób, że zgłosił szkodę komunikacyjną powstałą w należącym do niego samochodzie marki M. (...) o nr rej. (...), posiadającym ubezpieczenie autocasco nr (...) wykupione w (...) S.A., która rzekomo miała powstać w wyniku kolizji z dnia (...) r. z samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) użytkowanym przez K. K., podając nieprawdziwe informacje co do przyczyn i okoliczności powstania zdarzenia drogowego, a tym samym przyczyn powstania szkody, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) S.A., czym działał na szkodę (...) S.A., jednakże do wypłaty ubezpieczenia nie doszło z uwagi na interwencję pracowników w/w towarzystwa ubezpieczeń,

tj. o czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 286 § 1 kk

2. w dniu (...) r. działając w zamiarze, by K. K. osiągnął korzyść majątkową, udzielił mu pomocy do doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) S.A. z/s w W. Art. (...) (...), w kwocie 12 909,34 zł, w ten sposób, że wypisał oświadczenie dotyczące okoliczności kolizji zgłoszonej przez K. K. i szkody powstałej w użytkowanym przez K. K. samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...), która rzekomo miała powstać w wyniku kolizji z dnia (...) r. z samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) stanowiącym jego własność, posiadającym ubezpieczenie OC o nr (...) wykupione w (...) S.A., podając w wymienionym oświadczeniu nieprawdziwe informacje co do przyczyn i okoliczności powstania zdarzenia drogowego, a tym samym przyczyn powstania szkody, wprowadzając tym samym w błąd pracownika (...) S.A., czym działał na szkodę (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 w zw. z art. 286 § 1 kk

orzeka:

I. K. K. i D. S. (1) uznaje za winnych dokonania zarzucanych im czynów i za to:

- za czyn z pkt I na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierza K. K. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt I na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierza D. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt II na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierza D. S. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza K. K. karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) złotych;

III. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza D. S. (1) za każdy z czynów karę grzywny w rozmiarze po 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) złotych;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeka wobec D. S. (1) karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 100 (sto) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 60 (sześćdziesiąt) złotych;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza wobec obydwu oskarżonych na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od opłaty a koszty postępowania przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

III K 569/12

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) do Towarzystwa (...) zgłosił powstanie szkody komunikacyjnej jaką miał ponieść na swoim mieniu w postaci samochodu marki V. (...). Do szkody, według zgłoszenia miało dojść w wyniku zaistniałej w dniu zgłoszenia kolizji z pojazdem M. (...) stanowiącym własność D. S. (1), który miał wykupione ubezpieczenie OC u tego ubezpieczyciela o nr polisy (...). Podane przez oskarżonego okoliczności powstania szkody były nieprawdziwe, jako, że do kolizji pomiędzy tymi pojazdami w rzeczywistości nigdy nie doszło. Kierowca drugiego pojazdu, który miał uczestniczyć w kolizji czyli D. S. (1) zgłosił z kolei roszczenie z tytułu ubezpieczenia auto casco na podstawie polisy wykupionej w Towarzystwie (...) SA. Podane przez niego okoliczności szkody nie były prawdziwe, jako że

do kolizji pojazdów nie doszło. Dodatkowo D. S. (1) napisał oświadczenie na użytek dochodzenia roszczeń z tytułu ubezpieczenia przez K. K. gdzie zawarł nieprawdziwe dane co do faktu stanowiącego podstawę wystąpienia z żądaniem odszkodowawczym. Po dokonaniu zgłoszeń pojazd V. (...) został przekazany do warsztatu K. T. (1), gdzie przed naprawą ale już po wykonaniu dokumentacji fotograficznej na potrzeby postępowania odszkodowawczego doszło do samowolnego użycia pojazdu przez jednego z pracowników warsztatu, w czasie którego doszło do kolizji z innym pojazdem nieznannej marki, co spowodowało pogłębienie uszkodzeń już istniejących w pojeździe K. K. aczkolwiek w tych (i tylko tych) przestrzeniach jakie były już uszkodzone doprowadzając do pogłębienia uszkodzeń i powodując konieczność naprawy w szerszym niż początkowo zakresie.

Należy przy tym zaznaczyć, że oba pojazdy jakie rzekomo weszły ze sobą w dynamiczny niekontrolowany kontakt w dniu (...)nosiły ślady kolizji, z tym, że nie mogły one ze względu na wzajemne usytuowanie i charakterystykę powstać w wyniku kolizji pomiędzy tymi właśnie samochodami.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: wyjaśnień oskarżonych K. K. (k- 39-40, 263), D. S. (1) (k- 42-43, 263-264), zeznań świadków: J. K. (k- 7-9,286), D. gromadki (k- 14, 327 i dalej na k-326), K. T. (1) (k-326), Ł. A. (k- 460-461), opinii uzupełniających biegłego H. S. złożonych do protokołu (k-304-306, 470) oraz dokumentów zaliczonych do materiału dowodowego według wykazu na k- 546.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonych co do faktu wzajemnej kolizji ich pojazdów z uwagi na treść opinii H. S. i zeznania świadka D. G..

Co do zeznań świadków Sąd uznał je za wiarygodne. Nie są one sprzeczne ze sobą ani pozostałymi dowodami. Są także spójne i wskazują w każdym przypadku źródła wiedzy świadka. Jedynie twierdzenie świadka T. o tym kiedy doszło do drugiej kolizji (przed wykonaniem zdjęć) nie są wiarygodne w świetle opinii biegłego S., a ponadto sam świadek był wtedy nieobecny przez jakiś czas i jego relacja siłą rzeczy jest informacja o tym co wie od innych osób. Dodając do tego upływ czasu nie ma powodów aby świadka obarczać odpowiedzialnością za rozmijanie się z prawdą gdyż w jego świadomości może taka okoliczność być zapisana.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonych nie budzi wątpliwości, podobnie jak okoliczności czynów jakich się dopuścili. Podstawa tej konstatacji jest opinia biegłego H. S.. Sąd kilkakrotnie przesłuchując biegłego (także na okoliczność weryfikacji tezy o dodatkowej kolizji samochodu V. (...) w czasie oczekiwania na naprawę) nie znalazł w jego wywodzie i wnioskach z niego wypływających niczego, co podważałoby wiarygodność biegłego. Opinia jest tak jasna i tak dokładnie została zweryfikowana przez strony i Sąd w toku zadawania biegłemu pytań, że jej zasadniczy wniosek czyli nieprzystawalność uszkodzeń na samochodach należących do oskarżonych, a co za tym idzie brak możliwości aby powstały one w wyniku kolizji między tymi pojazdami Sąd przyjął jako nie podlegający wątpliwościom i dowiedziony. Na marginesie tylko zauważyć należy jej zbieżność z obserwacjami świadka G., który nie występował jako biegły, lecz mając przygotowanie zawodowe do takiej roli dokonuje przeglądu uszkodzeń i dzieli się swoim poglądem o ich odmiennym pochodzeniu. Daje to następstwo w postaci koniecznego i jedyne go możliwego wniosku dalszego czyli, że do takiej kolizji o jakiej informowali ubezpieczyciela (tego samego zresztą) oskarżeni nie doszło. Wszystkie więc ich twierdzenia jako uczestników kolizji o jej fakcie, miejscu, czasie i przebiegu są nieprawdziwe. Stąd dokonując zgłoszenia szkody odpowiednio K. K. jako rzekomo poszkodowany na mieniu i D. S. (1) jako sprawca kolizji ale przy tym właściciel pojazdu objętego ubezpieczeniem AC wprowadzali pracowników ubezpieczyciela w błąd. Dotyczył on oczywiście tego, że w ogóle zaistniało zdarzenie rodzące odpowiedzialność odszkodowawczą ubezpieczyciela. Same zaś zgłoszenia szkody dokonane przez oskarżonych jako kierowcy poszukującego odszkodowania (K. K.) z polisy sprawcy kolizji (D. S. (1)) jak i uczestnika kolizji ubezpieczonego w systemie AC (D. S. (1)) nie były bynajmniej czynnością porządkową ale rozpoczęciem procedury likwidacji szkody czyli w sensie prawnym wnioskiem, żądaniem wypłaty odszkodowania. Oskarżeni chcieli otrzymać określone kwoty pieniężne czyli ich działanie nakierowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej w tej wysokości. Wypłata ich byłaby po stronie ubezpieczyciela rozporządzeniem mieniem poprzez

przekazanie ich oskarżonym i byłoby to rozporządzenie oczywiście niekorzystne. Nie zaistniała bowiem podstawa do odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela. Tylko błąd w jaki wprowadzili na początkowym etapie likwidacji szkód oskarżeni mógł dać potencjalnie taki właśnie skutek a zatem to wyłącznie działanie oskarżonych mogło skłonić ubezpieczyciela do dokonania takiego rozporządzenia mieniem na rzecz oskarżonych, które nie mieściło się w zakresie odpowiedzialności ubezpieczyciela. Tym samym oskarżeni (każdy w zakresie własnego roszczenia) dokonali czynności bezpośrednio zmierzających do doprowadzenia ubezpieczyciela do omawianego rozporządzenia czym wypełnili obaj znamiona przestępstw z art. 286 § 1 kk w fazie stadialnej usiłowania opisanej w art. 13 § 1 kk.

Sąd badał też tezę o drugiej kolizji, jakiej miał ulec samochód K. K. już w czasie oczekiwania na naprawę. Zeznania K. T. (2) i Ł. A. aczkolwiek dość ogólne i nie pochodzące z obserwacji własnych świadków (bezpośredni świadek nie żyje) były na tyle ze sobą zbieżne i korelowały z opinią biegłego, że Sąd przyjął je jako odpowiadające rzeczywistości. Biegły H. S. wskazał bowiem, że zakres faktycznych napraw samochodu niezbędnych jak wynikało z kosztorysu na tyle odstawał od stwierdzonych przez niego uszkodzeń, że odpowiadał sytuacji kiedy uszkodzenia faktycznie ulegają pogłębieniu już po sporządzeniu dokumentacji fotograficznej.

Nie zmienia to w niczym sytuacji oskarżonych. To czy bez wiedzy oskarżonego K. jego samochód został uszkodzony bardziej niż był w momencie kiedy oskarżony zgłaszał szkodę wynikłą rzekomo z kolizji z pojazdem drugiego z oskarżonych nie zmienia tego, że twierdził on że do kolizji doszło i z tego tytułu domagał się odszkodowania tak samo jak D. S. (1)

Dodatkowo oprócz przestępnych zabiegów w ramach próby uzyskania nienależnego odszkodowania z tytułu zniszczeń w samochodzie M. (...) D. S. (1) udzielił pomocy K. K. w zakresie popełnionego przezeń czynu zabronionego. Sporządził on bowiem oświadczenie jako rzekomy sprawca kolizji gdzie podawał fakty potwierdzające twierdzenia K. K. jako domagającego się odszkodowania z polisy sprawcy kolizji, które to oświadczenie miało być elementem budującym w pracownikach pokrzywdzonego błędne przekonanie o fakcie i przebiegu kolizji, co z kolei determinować miało ich decyzje w zakresie wypłaty odszkodowania. Tym samym oskarżony S. dostarczył oskarżonemu K. rodzaju narzędzia do osiągnięcia jego celu czym wyczerpał znamiona czynu pomocnictwa do przestępstwa.

Sąd wymierzając oskarżonym kary wziął pod uwagę zarówno znaczny (konieczny skądinąd) stopień premedytacji i zakres niezbędnej kooperacji pomiędzy oskarżonymi, oraz relatywnie niebagatelne kwoty będące celem ich zabiegów. Niemniej jednak dość znaczny odstęp czasu jaki upłynął od daty czynów jakich się dopuścili, to że ich działanie nie doszło do fazy dokonania oszustwa a jedynie usiłowania i (D. S.) pomocnictwa (nieprawidłowo w punkcie I rozstrzygnięcia przyjęto za element podstawy kary art. 14 § 1 kk w miejsce właściwego art. 19 § 1 kk) powoduje, że Sąd poruszał się w dolnej granicy kar i orzekła je w wysokości 1 roku za każdy z czynów. Co do D. S. (1) kara łączna orzeczona została z zastosowaniem zasady asperacji z uwagi na dużą łączność przedmiotową i podmiotową przypisanych mu czynów. Sąd orzekł także wobec każdego z oskarżonych karę grzywny celem osiągnięcia bezpośredniego efektu konsekwencji płynącej z wyroku wobec zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności, którą to instytucję Sąd zastosował pomimo uprzedniej karalności oskarżonych dostrzegając jednak odstęp czasu pomiędzy ostatnimi skazaniami, a datą czynów z a/o co przemawia na rzecz tezy o stabilizującym się (choć niekonsekwentnie) stosunku oskarżonych do porządku prawnego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji wyroku.